

ad den anden Bei, jeg antydede. Dette er imidlertid Noget, jeg ikke veed. Kan dette ikke ske, er der vel ikke Andet at gjøre end at vente til næste Aar; men iøvrigt forekommer det mig, at Egnen har gjort saa store Tilbud om selv at tage Part i Sagen, at det er mindre betænkeligt for Rigsdagen og Regjeringen at gaa ind paa Forslaget. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, som har været omtalt her, er der en Ting, som jeg ikke veed. Dersom Ministeren ikke faar disse Penge bevilgede til dette Loug, skal saa Væp ikke vedblive at staa i Forbindelse med det øvrige Land. Dette maa jeg dog antage er Tilfældet. Jeg synes iøvrigt, at naar der er kommet en lidt urigtig Stilling frem her og en Feiltagelse fra Finantsudvalgets Side, er det ikke værd, at vi gjøre videre store Ophævelser over den Sag; jeg finder, at det var bedst, om vi lod det være nok med, hvad der nu er sagt om denne Sag, og tog Konsekvenserne af vor Feiltagelse.

Ansvar: Jeg tror ogsaa, at hvad det ærede Medlem nu udtalte, er det Bedste. Den Fremstilling, som den ærede Minister gav af, hvorledes det her gaaet til med denne Sag, er i mine Tanker fuldstændig korrekt. Han maatte, som Stillingen var, tro, at Finantsudvalget havde forandret sin Anskuelse med Hensyn til det af ham i Forslag bragte Telegraftoug; han har derfor aldeles ingen Anledning havt til at stille Underændringsforslag til dette Forslag, og at forlange, at han skulde gjøre det mellem Kl. 12 inat og i Formiddag, synes mig ikke ganske billigt. Hvad selve Sagen angaar, er Realiteten i Grunden aldeles ligegyldig; thi naar det gjenoptagne Forslag vedtages, er det en Selvfølge, at den ærede Minister ikke kan være berettiget til at lade Telegraftouget ligge uistandiat, dersom Naturbegivenheder skulde fremkalde dens Sønderrivelse. Ministeren maa, for at varetage den Administration, der er ham betroet, gjøre, hvad der staar i hans Magt for at raade Bod paa en saadan indtraadt Mangel, i fuld Tillid til, at de lovgivende Forsamlinger ville være forstandige nok til at godkjende en saadan Udgift. Paa den anden Side ser jeg ingen Fare ved at stemme imod Ændringsforslaget, idet det efter de Forhandlinger, der her ere førte, er en Selvfølge, at det Bølb, der bevilges, bliver bevilget til eventuel Reparation af dette Loug og ikke til noget Andet. Derfor forekommer det mig, at Sagen i og for sig er ligegyldig, men jeg er ogsaa enig med den ærede sidste Taler i, at det synes at være en ganske naturlig Fremgangsmaade imod den ærede Minister at følge hans Ønske i den Henseende. — Med Hensyn til Forslaget om Sebbesund har jeg været af den Mening, at Thinget i dette Dieblit ikke bør gaa ind derpaa. Jeg maa imidlertid med Hensyn til en Henstilling, som den ærede sidste Taler gjorde, yttre et Par Ord. Han

lod til at være af den Mening, at dette Forslag nu kunde indbringes paa Finantsloven. Det vil det ikke kunne. Jeg tror ikke, at den ærede Regjering bør bringe nye Forslag ind paa den Finantslov, som er gaaet fra os til det andet Thing; det er at give Anledning til store statsretlige Stridigheder, naar man kommer ind med et nyt Bevillingsforslag, som først er indbragt i det andet Thing. (Wint her: Det kan jo ske her i Thinget!). Det ærede Medlem venter altsaa, at Finantsloven skal foretage en saadan Spadsferetour frem og tilbage; det haaber jeg dog ikke. Med Hensyn til Forslaget selv skal jeg sige, at det forekommer mig, at det ikke er større, end at vi, naar vi dog nu ere komne ind paa en Debat derom, maatte kunne enes derom idag. Jeg skal indrømme, hvad den ærede Ordfører henviste til, at man ikke kan vide, om her ikke foreligger en Kæppestrid mellem to Byer om at trække et Dpland til sig. En saadan Kæppestrid vide vi jo Alle foreligger altid mellem to Nabobyer; de søge altid af bedste Ende at drage Dpland til sig, men jeg tror dog, at det paagældende Punkt ligger saa nær ved den her nævnte By, at det er naturligt, at man hjælper den til at faae en Forbindelse, som den jo efter det her Dplyste af andre Grunde synes i saa væsentlig Grad formedelst Formindsfelse paa andre Omraader at trænge til. Jeg skal derfor for mit Vedkommende stemme for Forslaget.

Indenrigsministeren (Lobjensen): For mit Vedkommende skal jeg kun oplyse, at jeg ikke kan finde det rigtigt at indbringe dette Forslag paa Finantsloven. Naar jeg har indbragt det her, turde det være de ærede Medlemmer, der hende de Diskussioner, der i en Række af Aar have været førte om Finantslovens Behandling, klart, at det er en Imøbetommen, og naar jeg indbringer det her paa Tillægsbevillingsloven, er det ikke, fordi jeg overhovedet kan benytte dette Bølb paa Tillægsbevillingsloven, men fordi jeg, naar det her blev bevilget af Thinget, vilde være sikker paa Gjenbevilgning deraf paa Finantsloven for næste Aar. Jeg tror derfor, at de, der ville tage den hele Sag for Die, ville paastømme og finde det rigtigt, at jeg har valgt denne Bei istedetfor at indbringe Sagen i det andet Thing, uden at den har været gjort til Gjenstand for Diskussion her.

S. Christensen: Jeg er ganske enig i, at Forslaget om Sebbesund er indbragt ikke blot sent, men meget for sent i Rigsdagen. Det forekommer mig, at denne Sag er os altfor lidt bekendt, til at vi kunne stemme for den i dette Dieblit, og Grunden til, at jeg har særlig Betænkelighed derved, er, at det forekommer mig, at Sagen er noget i Slegtsskab med Historien om Nødby Fjord. (Indenrigsministeren: De.